

har desuagtet ikke villet opgive Bestemmelsen, dels fordi det, som det ogsaa fremgaar af mange Andragender, er et almindeligt Ønske hos Fiskerne, at de maa faa Ret til at bruge Bundgarnspladsen Aar efter andet, dels fordi et Sildebundgarn er et særdeles kostbart Redskab at anskaffe, og det maa befrygtes, at Garnet vil tabe betydeligt i Værdi, naar det ikke kan sættes paa den Plads, hvortil det er anskaffet, og hvorefter dets særlige Konstruktion er afpasset. Som det fremgaar af Forslaget foreslaas den heromhandlede Ret til at bevare en en Gang indtagen Bundgarnsplads ikkun indrømmet for de saakaldte Sildebundgarn, idet de øvrige benyttede Bundgarn ikke ere af den Betydning, at der kan tilkomme dem en sliq Beskyttelse.

Et Medlem (C. Hansen) foreslaar, at Afmærkningen af Bundgarnspladsen skal ske paa selve Stedet, da Afmærkning paa Strandkanten ikke er tilstrækkelig tydelig. Endvidere formener det samme Medlem, at Farerne ved at tillade en fortsat Benyttelse af en Bundgarnsplads — uanset Bestemmelsen om, at en saadan Benyttelse ikke giver Fiskeren nogen Ejendomsret, og at Brugsretten ikke med retslig Virkning kan overdrages til Andenmand — ere meget betydelige, og at en eventuel Tilladelse som foran fremhævet fører til en lignende privilegeret Stilling for Bundgarnsfiskeren, som Aalegaardretten giver Kystejeren. Han foreslaar derfor, at de 2 sidste Punktummer i 2det Stykke af § 4 udgaa.

ad § 5.

Punkt I Nr. 1. Da Kommissionen har opgivet at benytte Ordet „Aalestade“ som Betegnelse for et Fiskerredskab, er „Aalestade“ her ombyttet med „Aaleruser“.

Der er tilføjet en Bestemmelse om, at Sildebundgarn om Natten skulle være forsynede med en klar Lanterne paa Hovedpælen. Grunden hertil er, at det er meget vanskeligt for Fartøjer at undgaa at sejle i Bundgarnene, naar de ikke ere afmærkede. Reglen er i Fiskernes egen Interesse, da Erstatning for Paasejling om Natten ellers vanskeligt vil kunne opnaas.

Punkt I Nr. 4. Stykket er ændret i Overensstemmelse med Anordning af 26. Juni 1902 om Forandring af § 4, Punkt 4, i Anordning af 13. November 1899 om Frednings- og Ordensbestemmelser for Fiskeriet i de til Kongerigerne Danmark og Sverige grænsende Farvande.

Punkt I. Nr. 5. Ordene „naar det benyttes i Øresund“ ere udeladte, hvad der

vil have til Følge, at alle drivende Redskaber, for at nyde Beskyttelse efter Lovens § 4, skulle være afmærkede med en Lanterne. Grunden hertil er den samme som anført ved Punkt I Nr. 1. Om Bestemmelsen henvises i øvrigt til Bilag 8 Nr. 46.

Punkt II, 1ste Stykke. Der er i Kommissionen faldet Udtalelser for at lade de i Punkt 1, 2 og 3 givne Afmærkningsregler faa Anvendelse ogsaa i Fjorde, Vig og Indvande; men for ikke at gøre Afmærkningen besværligere end nødvendig, anbefaler Kommissionen at bibeholde Bestemmelsen om den indskrænkede Afmærkning for disse Vande med en Tilføjelse om, at Fiskerne, saafremt de vælge den lettere Afmærkning, skulle sætte Flag paa alle Stager, for at Afmærkningen kan blive tilstrækkelig tydelig.

ad § 6.

Som alt nævnt i de indledende Bemærkninger er Forslaget til § 6 stillet af et Flertal af Kommissionens Medlemmer.

Dette Flertal (J. Frederiksen, Holm, Iversen, Larsen, Leth, Munk-Poulsen og Rud) ledsager Forslaget med følgende Bemærkninger:

I Aalegaardskommissionens Forslag, der — som alt nævnt i de indledende Bemærkninger — paa forskellige Punkter danner Grundlaget for Flertallets Forslag til den her omhandlede Paragraf, var for Kortheds Skyld Kystejernes Aalefiskeri om Efteraaret benævnet Fiskeri med Aalegaarde, idet „Aalegaard“ i Forslaget defineredes som et til Aalefangst bestemt Redskab, bestaaende af en eller flere Ruser i Forbindelse med en fra Land udsat Rad, bestemt til at lede Aalen ind i Ruserne.

Det er imidlertid fra flere Sider indenfor nærværende Kommission, særlig fra Fiskernes Side, gjort gældende, at det vil falde vanskeligt for Lægmand at forstaa denne Anvendelse af „Aalegaard“ som Fællesbetegnelse for de egentlige Aalegaarde og for Aaleruserækker og enkelte Ruser, og at Lovens Benyttelse af Ordet Aalegaard i denne udvidede Forstaaelse vilde give Anledning til den Tro, at derved indrømmedes en Udvidelse af Kystejernes Aalefiskeri, som dette hidtil er drevet.

Uagtet nu den overvejende Del af Kommissionens Medlemmer ingenlunde har kunnet indrømme Rigtigheden af den anførte Betragtning, har man dog, da man saa at den ommeldte Definition af „Aalegaard“ gav Anledning til Misforstaaelse og tillige erfarede, hvor vanskeligt det kunde